

Paragraffen adstiller sig fra det sidste Forslag derved, at der i fjerde Stykke i Overensstemmelse med Kollationsudvalgets Endringsforslag foran Ordet „Kunstværk“ er indstødt „originalt“ for at fastslaa, at den her givne Regel ikke finder Anvendelse paa de i § 26. omtalte Gengivelser, samt at Slutningsbestemmelsen „dog maa dette ikke ske for 2 Aar efter den første Udgivelse“ er udgaaet af lignende Grunde som ved § 3 anført.

Med Hensyn til Portrætter og Portrætbuster gaar Forslaget en Mellemvej mellem det danske og norske Forslag, idet det vel ikke tillægger Bestilleren Eneret til at offentliggøre Gengivelser af disse, men betinger Rettens Udøvelse af Bestillerens Samtykke.

Til § 29.

Om Urvegningen kan ligefrem henvises til en tilsvarende Anvendelse af Reglen i § 11, hvorved en Række Gentagelser undgaas. Her henvises derfor til det om § 11 bemærkede.

Til § 30.

Det til § 12 bemærkede indeholder tilige Begrundelsen af, at Kreditorerne heller ikke bør være helt afskaarne fra at holde sig til Kunstnerretten. Hvorledes Grænsen for Kreditorernes Ret her skal drages, kan derimod omtvivles. En ligefrem Overførelse af Reglerne i § 12 er næppe hensigtsmæssig, da der ikke her i samme Grad som ved litterære Værker er klart, hvad der kan kaldes Offentliggørelse, lige som der ikke bestaar en tilsvarende skarp Grænse mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader, jfr. det ovenfor til § 27 bemærkede. Muligvis kunde man — i Tilslutning til nogle fremmede Retsforfatninger — lade Kreditorernes Ret indtræde, saa snart Værket maa siges at være færdigt, hvilket eventuelt maatte afgøres ved Skøn. Men da dels dette Skøn er usikkert og dels ikke alle færdige Værker egne sig til Offentliggørelse, f. Eks. intime Scener af Kunstnerens og Venners Privatliv, vilde man maaske herved gaa Kunstneren vel nær; og det foreslaas derfor at kræve, at denne særlig har lagt for Dagen, at han anser Værket egnet til Afhændelse eller anden Offentliggørelse. Medens de anførte Grunde føre til ogsaa udtrykkelig indenfor de angivne Grænser at udelukke Kreditorerne fra at bortselge selv de originale Kunstværk, er det omvendt vistnok rigtigst kun at begrænse Kreditorernes Ret for Kunstnerens Levetid. Det er nemlig i den Grad normalt, at afdøde Kunstneres samtlige Arbejder — derunder

ogsaa Stitser, Studier o. L. — bortselges, uden at Kunstnerens Anseelse i det almindelige Omdømme derved anses udsat for nogen Fare, at det turde være unødvendigt at fastholde nogen Indskrænkning i Kreditorernes Ret, naar han er død og derved Muligheden for yderligere Bearbejdelse eller Udførelse er udelukket. Selv om denne Regel i enkelte sjældne Tilfælde kan føre lidt vel vidt, vil den modsatte Regel, saaledes som disse Genstande nu en Gang normalt behandles, sikkert føre til langt flere og større Ubilligheder i modsat Retning. Den nyeste og i mange Retninger mest fremstredne Lov i dette Emne, den belgiske — vistnok den eneste Lov, som giver mere detaillerede Regler om dette Spørgsmaal — fastholder ogsaa i Art. 9 en lignende Begrænsning af Reglen om Kunstværker i Modsatning til, hvad der gælder ved litterære Værker. I Overensstemmelse hermed var ogsaa det i 1890 forelagte Forslag affattet. I Landstinget blev imidlertid mod Udvalgsflertallets Indstilling en af et Udvalgsmedlem foreslaaet Tilføjeelse — Paragraffens 2det Stykke — vedtaget. Skønt der kan gøres begrundede Indvendinger mod den herved skete Endring, er den dog bibeholdt i nærværende Forslag i Henhold til den Betragtning, at det kun bør afvige fra det af Landstinget vedtagne, hvor de i Indlæningerne til disse Bemærkninger fremhævede Hensyn gøre dette nødvendigt. Det er dog fundet rigtigst at rette Ordet „disse“ i 2det Stykke 2den Linie til „Arvingerne“. Da det kun er Arvingerne, der kunne antages at ville varetage Kunstnerens personlige Interesse, er det formentlig ogsaa dem, som man ved Landstingets Affattelse af Bestemmelsen her har haft for Øje, og Ordet „disse“ der nærmest refererer sig til Kreditorerne, maa antages at være indkommet ved en Fejltagelse.

Udtrykket i det forrige Forslag „uden at Kunstnerens Anseelse lider derved“ er ombyttet med det mere omfattende og korrekte „uden at berettigede Hensyn derved krænses“. Reglen om Offentliggørelse af Gengivelser af Kunstværker svarer til den ved Forfatterretten opstillede.

Til § 31.

Denne Paragraf stemmer i det hele med Lov 1864 § 1, 2det Stykke. Udtrykket „taber sin strafbare Karakter“ er omskrevet til „bliver lodlig“, fordi her jo ikke blot er Tale om Straf, men ogsaa om Konfiskation og Erstatning.

Ordet „Benyttelse“ i Paragraffens Begyndelse skal tillendegive, at Reglen ogsaa omfatter arkitektoniske Tegninger. I øvrigt